

Oláh Tamás

Cédrus

Terebélyesen,
 kemény kötéssel,
 őszállat gyökerű terpeszben áll
 a színekkel zsúfolt
 térben,
 úszó sörénnyel érkezik a szél,
 halk csókot lehel a tétlen tájra,
 eget vág,
 hűvös redőt hasít
 a szenvedést szoptató fényből,
 kéjesen ringatja a karcsú, nyújtózkodó karokat,
 a párzó szerelmes ágak
 száműzött lelkek táncát mutatják,
 sóváran áttörve a légen az égből kortyolnak
 az ernyedő újak,
 zokogva simogatnak, mintha gyász-áldozatot
 kínálnának, verden intenek az árva
 némaság emlékei felé,
 jajong a száműzött messzeség,
 a könny sója marja
 a sejtelemesen gomolygó sárga-kék sóhajú látóhatárt,
 az átlátszó
 tüllbe
 öltözött
 magányos létezés,
 akár a hajnali tisztaság,
 szerteszét permetezi
 semmibe szökő illatát.

Batári Gábor

Füst

Hommage à N. L.

füst füst füst
tűz léha unokája
parázs retyerutyája
nagy szellem tajtékkarikája

ne pipáztass
pokolra minket
ne kövérítsd
lomha szívünket

ne sorvaszd
árnyékká testünk
ne akard hogy
újra elessünk

s bukjunk
szenvedély-bugyorba
siralmas
kényszer-vigyorba

Metanoia

Naszádi Gábornak

Várva vágytam a bűn fájdalmát
a csontórló bánatillatot,
hogy szívemet könnytőr járja át
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

Vártam a megvilágosodást
felperzselő tűzérzéseket,
– szájamba sült galambot, nem mást –
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

Nem hittem didergő hitemben
csenevész az élet-igenre
szólottam, tudatlan szívemben
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

A tétovákra voltam irigy
néha, a sorsdöntő perc után
kétkedtem: ennyi volna a frigy,
hogy: igen?
Dicsőség Neked, hogy megadtad, én Uram és én Istenem!

Fohász

Nagy Lászlónak

Szellőláng,
Első hajnal,
Pallosangyal,
Ősanyánk!

Ne hagyj dermesztő veremben,
káprázattükrös teremben!
Vezessél gyöngy-kapun által,
ahol nehéz álmunk szárnyal!

Ne görbíts ólombatyuval!
Ne szoríts végzetsatuval!
Derű-országod honába
vigyél, hol nincs holt, se kába!

Tűzkardunk,
Vigasztaló,
Üdvöt adó,
Szebb arcunk!

Bogdán László

A londoni mindszentek

Tandori Dezsőnek

I. A londoni köd

A londoni köd, a londoni köd,
rég nem sejtjük, mit hoz a holnap?
Két-három lépés, eltűnsz, eltűnök,
a vörös falak is ködbe ivódnak.

Egy sarkon, imbolygó házak között,
köd zabál fel, fejetlen holtak
vesznek körül. Drakula röhög.
Hasfelmetsző Jacké a holnap.

A mindszentek is tűnnek észrevétlen,
vissza nem hozza őket immár semmi,
magunkra hagynak, hívók a hitetlent.
„A helyzetünkön próbálj úrrá lenni!...” –

súgod, csókolsz, a kezem szorítod.
Sikerül-e a ködből visszalopnod?

2. A titokzatos kísértő

A sikátorban lépések kopognak,
megvédenek-e a londoni mindszentek?
Megvédhet-e a zombiktól bármi?
Véres pofákat látok vicsorogni a ködben,
Lídia is elenged, egyedül vagyok.
„Téged nem bánthatna a vámpírok fejedelme sem –
írta felejthetetlen mesterem, amikor Drakulát
mentünk meglátogatni Transzylvániába –,
te immúnis vagy, Ricardo, de Lídia nem az,
Lídiára vigyázz!...” Mintha hangját is hallanám,
de hát az előbb még itt volt,
fogta a kezem, szorította, éreztem remegését
és hirtelen eltűnt, mintha soha nem is létezett volna.
„Nem vigyáztál rá eléggé – mondja kísértőm,
mióta hallom a gúnyos nevetését. –

Ki tudja eddig széttépték,
cafatokra szaggatták a zombik,
nyakon harapta egy vámpír, esetleg
Hasfelmetsző Jackkal is találkozhatott,
s te nem védted meg, elveszítetted, Ricardo!
Elveszítetted az egyetlen lényt, aki hozzád tartozott,
akinek szemében, mint egy kékeszöld tükörben
nézhatted magad, akinek érzésein keresztül
juthattál el legbenső lényedig,
hogy végre embernek érezhesd magad!...”
A kísértő elhallgat, köhög vagy nevet,
a hahota ott kóvályog körülöttem a ködben,
„Lídia – kiáltom – Lídia!”
és hirtelen szakadozni kezd a szürke köd,
felvillannak az eszelősen vörös, londoni házfalak
és meglátom Lídiát,
ott kuporog a fal tövében és reszket.
„Ne hagyj többé soha magamra –
suttogja, nyakam köré fonva karját. –
Soha többé ne hagyj magamra, érted?”
A köd szakadozni kezd, nyakunkig ér, derekunkig.
Összeölelkezve indulunk szállásunk felé
és én még mindig hallom a kísértő gúnyos röhögését.
„A londoni mindszentekben bízta, te balfácán!...”
Egy kis anglikán kápolnába menekülünk be,
térdepelve imádkozunk. „Soha, többé soha
ne hagyj magamra a ködben,
meglátod egyszer a köd titokzatos
árnyai rabolnak el tőled,
és nem találkozhatunk többé soha!...”

P. Papp Zoltán

Csorbitatlan

Mikor megérzem az ízét
lerántom a leplet a nekem való létről
végre meglátom magam az enyéim között
a szavak jelentést kapnak mondattá állnak

kialakul valami dialógusforma
feltételes találkozó reménye csillan
már az időt is barátomnak hiszem
bár rendre kongat a révésznek

tán harminc-egynéhány évesnek lenni
Párizsban odaadni magam a legelső
mosolybókos szóra az első
a második a sokadik nőnek

aztán elsíratni közös jövőtlenségünk
felmutatni csorbítatlan magányunk
harcos gyöngeségünk majd
kesernevetgélni az elprédált álmokon

Kettőspont

Hol rontottam el csak tudnám
halott a csók tenyerén ujján
vagy a vesztőhely erénye
a tiszta szerető vére
kevés az áldozó tálba
kell még kellék: lélek máglya

Mire valók

Mire valók a meg nem írt sorok
a vágyak tajgetosza
erőszakolt ünnepek a fájdalom tűzijátékaival
felfénylő pantomimhalál-orcákkal

mire valók a szerelem kitárult karjai
a sziklafalon születő tengerszívdobbanás
s a felszökkenő vízfátyol-káprázat

mivégre a zsoltárok emelkedettsége
a becsület esküinek alkalmi felbuzdulásai
megannyi rejtély a teremtés omlékony magaslatain

miért is a tanulságok kérdőjele
a kérdőjelek igazsága
mit kezdünk az emlékezetbe vésett létezéssel

csontjaimban szél lüktet
tudatlan szökőföldár közeledik
titkon szólít
könnyöld már a fű síromon

Fecske Csaba

Gyerekkor

gyerekként minden oly más volt
gátlástalanul harácsol
a szív ha nem kapott elvett
nem tudott mórest türelmet

tenger-illatot hoz a szél
megrázza magát a tavasz
ami csak van szép és igaz
nem hal meg csak ruhát cserél

vézna út bandukol
velem integet egy bokor
palacsintasárga a nap
a mohó hegy beleharap

nyála lecsöppen a fűre
zúg a darázs köszörűje
az élet a szenvedélye
titkokat rejt a csönd mélye

föld alattam ég felettem
tüske-szúrást rég feledtem
egyetlen percnék sincs vége
időtlenül megyek végbe

Ivargyó

ez az emlékezetembe vissza-visszaszivárgó
törkölyízű szó egy dülő neve Szögligeten
hallom darazsai zúgását a szőlőfürtök körül
látom ahogy a lemenő nap sárgája szétfolyik
a domb tonzúráján fölszisszen a szélben
a kora őszi lomb a szőlőszemek édessége megejtő
mint a kamasz lány titkos kitárulkozása
a buja szőlőtőkék alatt a szüret utáni némaság
nyomaszt a menekülő levelek ijesztő magánya
madárszárnyak habarják fölöttem a levegőt
árnyékába ragadt kő kívánja véretem

Lány a vonaton

véletlen örömű
szabadságos kiskatona
a testszagú zsúfolt peronon
jobbra a Balaton-part nádasai zihálnak
bordák mögött a megérintett szív
hetvenhét harangja szól
mint gyöngyöző homlok ragyog a nyári ég
nevesincs megállóhelyen szállt föl
zöld szeme tele volt csillagokkal
lagziból jött fáradt volt nagyon
végigtáncolta az éjszakát
mielőtt ígent mondtam volna már ott szuszogott
a vállamon enyhe kölni- és rumszaga volt
vörösésbarna haja csiklandozta arcomat
kemény melle mellemnek feszült ahogy
elgyötörten álmosan átölelt
könnyű nyári ruhája érezni engedte vulvája remegését
tizennyolc éves voltam a Vezúv látványa folyt
ereimben hihetetlen volt feltétlen bizalma irántam
hímtagom mint a fagyos kutya lába feszítette
a kincstári gatyót ó boldogtalan árbocrúd az ifjúság
meggondolatlan tengerén hánykolódó vágy nevű vitorláson
azt hittem alszik és mit se tud a nyüsztve rám törő érzésekről
ám amikor megállt a vonat hirtelen leugrott a peronról
egy olcsó kis szevasszal a szájában

Borbély András

Között

Sz. Cs. lipogrammáihoz

És van. Várok.
Hiába patazkik a szemed,
mint: *két eleven kút*, ahogy a költő mondja,
a legkisebbnek is nagyobb most a gondja.

És van, ez kész.
És? És!
Ezernyi pórusból tör elő az *és*,
a két semmi közti jelenidő-rés,
hogyan vagyunk és
nem.

Hiába – két zöld kő – izzik a
két szemed,
ha napközben mégis a sínek közé
esek.
Olyan ez, mint a kvantumfizika.

És álom vagy emlék,
hogyan közted és köztem a nemlét
rózsái hasogatják szét a kiszabott teret?

Van vers, mely ritmusához kevés,
és szabadulni, ha szabad,
menekülni, ha lehet,
ha nincsen ha,
de nincsen de, csak és,
és nincsen nincs se,
nincs se lincselés,
csak csörömpölés,
meg kilincselés.

És mégis, és mégis, mozog az *és*!
az origó nullája,
mit nem döfhet se kés,
se más elme éle át.
És mégis mozog: *Szeresd,*
szeresd, a mozgó Nullát!

Most *és* van, és *nem*.
 Vagy *nem* helyett mégsem,
 ahonnan *nem* lehet késnem?

Várok, *és*, hogy
 mit jelent a *nem*.
 Hogy *és* mint van.
 Hogy ezt jelentenem.

A kert pusztulása

A ház előtti kertben egy özvegy öregúr
 egész délelőtt a kertet tisztogatta.
 Kitépte a gázt és letörülte a port,
 mit egy esztendő, s a forgalom moraja
 állhatatosan a levelekre rakott.

Gondosan letakarított minden porszemet.

Estefelé aztán, mikor sűrű felhők gyülekeztek,
 s a ház lakói egyre tompább egyetértésben
 merültek alá a mesterséges félhomályba,
 az öregúr az ablaknál állt és nézte,
 hogyan rombolja a kertet szét a vihar.

Francis Bacon tyúkjai

költemény Havasi Attila modorában

Mert érdekelte, az öröklét mire megy,
 Bacon úr hóval tömött ki tyúköket,
 s ujjongott: lenne bár a tyúk halhatatlan.
 De sajnos megdöglött mind a kétszázhatvan.

A történet vége még inkább tragikus:
 Bacon úr elkapott valami tyúkvírust,
 s olyannyira, hogy meg is halt beléje.
 – Nos, nekünk sem ad ez sok okot reményre!

Kőbánya fölött

*„Titokteljes erőmező!
Szemünk elől a sínpart eltakarja
A táj képében létező
Szocializmus sívó sétatarkja”
(Térey János)*

kőbánya fölött
a hold vagy kétszáz ár
külön él itt ember
polgár és proletár

s hullópofával a
vendégmunkás izmos
nyakszirtjéről kacsint
a szocializmus

rég kidőlt dög mely
itt rohad a mélyben
röntgenképként
a külváros szívében

s hiába minden
megszépítő játszma
akad ki a dögöt
megint csak kiássa

vakfoltként hogy önnön
holdjára vetítse
halotti maszkját mely
sok élőnek tükre

ám az örült sátán
szelíd lett azóta
farizeus mezben
a hívő s a helóta

s az ígéret hogy
megváltozik minden
– istenből felhő lesz
s a felhőből isten –

jakob-létraként
a zöld ködön úgy ing át
mint angyalok lábáról
lecsúszott harisnyák